

UDHA ISLAMIE

Viti XII - Nr. 9 (139), Shtator, 2014

E përmuajshme Informative - Fetare - Kulturore - Edukative

Botim i Myftinisë Shkodër

“NUK KA DHUNË NË FÉ”

Hfz. Mehas Alija

Imam në xhaminë "El-Hidaje", Zvicër

Falënderimet dhe lëvdatat më të mëdha janë për Allahun e Madhëruar, Zotin dhe Krijuesin e të gjitha botëve. Selami dhe përshëndetjet tona qofshin edhe për të Dërguarin e Allahut, Muhammedin Alejhisselam, mbi familjen e tij të madhe, mbi shokët e tij dhe mbi të gjithë ata që jetuan me të vërtetën në zemër.

"Thirr në rrugën e Zotit tënd me urtësi, këshillë të mirë dhe polemizo me atë që është më e mira." (Nahl, 125)

Të nderuar vëllezër e motra, sot dua të them disa fjalë në lidhje me

NËSE NUK KA PAQE ME ZOTIN...

zhvillimet më të reja që po ndodhin në skenën botërore dhe të asaj midis nesh. Në radhë të parë si individë, e më pastaj si popull, jemi dëshmitarë të shumë ngjarjeve, të cilat dëshmojnë për faktin se bota nuk jeton akoma në paqe. Paqja është arritur të firmoset vetëm në letër, por në realitet njerëzimi nuk e ndjen atë.

Nëse tokën do ta shikonim si një letër, mbi sipërfaqe të saj do të shohim: armiqësi, dhunë, vrasje, gjak, plaçkitje, vuajtje, dredhi, mashtrim, shpërdorim, etj., e paqen, faljen, dashurinë, vëllazërinë, mëshirën, lumturinë, drejtësinë, s'di me sa vështirësi do të mund t'i shohim diku, krahas krejt asaj fushe tjetër të errët mbi faqen e tokës së bekuar.

Kam lexuar diku se një këshilltar i Hitlerit ka thënë: "Nëse dëshirojmë që gënjeshtria të besohet nga njerëzit, medoemos ajo duhet të jetë një gënjeshtër e madhe, ashtu që, në mos e besofshin të plotë, të paktën

do të thonë, aty me siguri ka diçka të vërtetë." Lufta që sot bëhet në emër të terrorizmit është një gënjeshtër e madhe, që fatkeqëshit shumë kush e beson, por edhe pretendimi se sot bota jeton në paqe më mirë se kurdoherë tjetër, është, gjithashtu, një gënjeshtër e madhe. Paqja është sinonim i lumturisë, e lumturinë nuk e gjejmë dot tek njerëzit e sotëm!

Njerëzit janë në luftë me vetveten, familjen, shoqërinë, shtetin dhe më gjerë. Atëherë, të dashur xhemat, si të punohet për të arritur te paqja e vërtetë? Nga pozicioni ynë prej besimtari themi: paqe midis njerëzve nuk do të ketë, përderisa nuk do të ketë paqe mis njeriut dhe Zotit. Islami promovon paqen universale, dhe atë e paraqet në çdo adhurim të tijin.

Jemi në kohën e haxhit dhe ky element më së shumti vihet në pah pikërisht në ceremonitë e tij. Haxhi është konferenca më e madhe e paqes që

***"Mos i ndërpritni marrëdhëniet ndërmjet vete,
mos ia ktheni shpinën njëri tjetrit, mos e urreni njeri tjetrin,
dhe mos keni zili për njëri tjetrin. Bëhuni robër të Allahut dhe vëllezër".***

njihet në historinë e njerëzimit, që ka si kryefjalë “Paqen”; paqe me Zotin, me veten, me njerëzit madje edhe me kafshët e deri tek insektet.

Vetë Muhammedi (a.s), është simbol i paqes dhe për këtë flasin mjaftë ndodhi nga jeta e tij e ndritshme. Historia ka shënuar rastin kur ai në kulmin e fuqisë dhe fitores së tij, në momentet kur ai dhe sahabët e tij ngadhënjimtarë hynë në qytetin e bekuar të Mekkes, në qytetin ku ai dhe sahabët e tij përjetuan torturat më të mëdha nga idhujtarët mekkas, Muhammedi (a.s), ndonëse i fuqishëm, me mëshirën, mirësinë, butësinë dhe tolerancën e tij, qëndroi para Qabesë duke thënë fjalët, të cilat historia i shënoi me shkronja të arta: “Ç’mendoni, ç’do të bëj unë tani me ju...? Shkoni, të gjithë jeni të lirë!”

Për fund, me rastin e ditës së Paqes, e cila isha para disa ditësh, do t’i themi vetes dhe botës dy porosi të dy pejgamberëve të Zotit. Porosia e parë ka të bëjë me deklaratën e Isait (a.s), i cili iu drejtua ekzekutuesve romakë dhe ushtarëve të egër të Qesarit, duke u thënë: “Pastroni gjakun nga shpatat tuaja në bregun e detit të dashurisë, mos vritni, por dashuroni”. Kurse porosia tjetër ka të bëjë me fjalët e arta të pejgamberit tonë të dashur, Muhammedit (a.s), i cili ka thënë: “Mos i ndërpritni marrëdhëniet ndërmjet vete, mos ia ktheni shpinën njëri tjetrit, mos e urreni njeri tjetrin, dhe mos keni zili për njëri tjetrin. Bëhuni robër të Allahut dhe vëllezër”. (Imam Buhariu)

Le të pajtohemi me njëri tjetrin dhe le t’i pastrojmë armët dhe shpirtrat nga baruti dhe urrejtja. Mjaftë më me dhunë; mjaftë më me luftëra dhe urrejtje. Është koha të sjellim paqen, drejtësinë, dashurinë, faljen dhe jetën mbi tokë. Pa e ndezur dritën vetë ne, errësira nuk ka për të ikur prej nesh.

*(Hytbeja e xhumasë,
mbajtur në xhaminë "El-Hidaje"
në St. Gallen të Zvicrës,
më 26.09.2014)*

“NUK KA DHUNË NË FÉ”

Nga minberi i xhamisë së Parrucës, të xhumanë, më 12 shtator 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari ka folur sot, rreth temës: “Nuk ka dhunë në fé”.

Nëpërmjet argumenteve teologjike dhe historike, Myftiu bëri thirrje që njerëzit të mos ndikohen nga propaganda e dendur antiislame e kohëve të fundit, që ka për qëllim ta prezantojë Islamin si një realitet, me të cilin ai nuk ka asnjë lidhje dhe prej të cilit është krejtësisht i pastër.

Myftiu tha se argumentet kur’anore dhe tradita profetike, janë dëshmuar si më i mirë që vërtetojnë se Islami nuk është përhapur me dhunë dhe shpatë, me gjak e kërcënime, përkundrazi, edhe vetë historianët përrëndimorë, nëpërmjet hulumtimeve të tyre objektive kanë vërtetuar se: "bota nuk ka njohur ndonjëherë çlirimtarë më të mëshirshëm sesa

arabët (muslimanët)" - siç shkruan Gustav Leboni.

Myftiu bëri thirrje që muslimanët të distancohen nga dhuna dhe cytjet drejt saj dhe të dëshmojnë moralin e tyre të vërtetë fetar, që të fshihet një herë e mirë kjo propagandë e ulët, që ka për qëllim njollosjen e Islamit dhe muslimanëve në trojet shqiptare, si kudo në botë.

Në hytben e kësaj xhumaje, ndër të tjera Myftiu theksoi se: “Faktin e ruajtjes së shpirtit dhe jetëve të jobesimtarëve, kur muslimanët kishin mundësi veprimi, e vërteton edhe fakti se: “I Dërguari (a.s), dëshiroi të rikthehej në Mekë, pa u prekur asnjë jetë e pa u derdhur asnjë pikë gjaku” dhe kështu ndodhi. Historia vërteton se Hz. Muhammedi (a.s) urdhëroi komandantët e tij, që kur të hynin në Mekë: “Të mos vrisnin njeri...”.”

U ZHVILLUA CEREMONIA E PËRCJELLJES SË HAXHILERËVE TË SHKODRËS

Ditën e martë, më 23 shtator 2014, pas namazit të iqindisë në xhaminë e Parrucës, Myftinia Shkodër zhvilloi ceremoninë e përvitshme të përcjelljes së haxhilerëve të Shkodrës. Këtë vit, 29 besimtarë muslimanë shkodranë, do të jenë pjesë e adhurimit të Haxhit, ku miliona muslimanë nga mbarë bota mblidhen në Shtëpinë e All-llahut, në Qaben e Madhnueshme, për të kryer lutjet dhe adhurimet e caktuara.

Në fillim të ceremonisë, teologu Lavdrim Hamja, bëri një prezantim të mirësisë së madhe, me të cilën Zoti i gjithësisë i shfaq njeriut mirësinë e besimit, nëpërmjet adhurimit të Haxhit. Ai theksoi se kjo mirësi, mbledh nga mbarë bota miliona muslimanë, për të dëshmuar bashkarisht, tubimin më të madh të vitit në mbarë botën, tubim i besimit dhe lutjeve më të sinqerta.

Aktiviteti u pasua nga ligjërata dhe këshilla e teologut Bashkim Bajraktari, imam i xhamisë Perash. Në fjalën e tij, imami i nderuar vuri theksin te nevoja e madhe që ka njeriu për Zotin dhe roli i adhurimit të Haxhit në afrimin e njeriut me Zotin e tij, që e ka ftuar në Shtëpinë e Shenjtë për kryerjen e adhurimeve dhe lutjeve.

Ai porositi haxhilerët që të përfitojnë maksimalisht nga koha në shërbim të adhurimeve, leximit të Kur'anit, dhikrit dhe lutjes. Njëkohësisht kërkoi që haxhilerët të luten

tiu bëri edhe lutjen tradicionale të përcjelljes së haxhilerëve, duke kërkuar prej tyre që të mos harrojnë Shkodrën dhe Shqipërinë në lutjet para Qabes së Madhnueshme dhe në Medinen e Hz. Muhammedit (a.s).

Pjesë e grupit nga Shkodra, këtë vit, do të jetë edhe Myftiu i Malësisë së Madhe, H. Edmir Smajlaj, që në

edhe për vendin e tyre dhe mirëqenien e tij.

Me shumë emocion u përcoll thirrja e emrave të besimtarëve të regjistruar për haxhin e sivjetshëm dhe ndarja e pasaportave me vizën saudite dhe ihramin e Haxhit.

Si pjesë e Haxhit të sivjetshëm, aktivitetin e përshëndeti edhe Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, i cili u lut që ky Haxh të jetë i lehtë, i mbarë dhe i pranuar për të gjithë muslimanët shkodranë, ata shqiptarë dhe të mbarë ymetit islam. Myf-

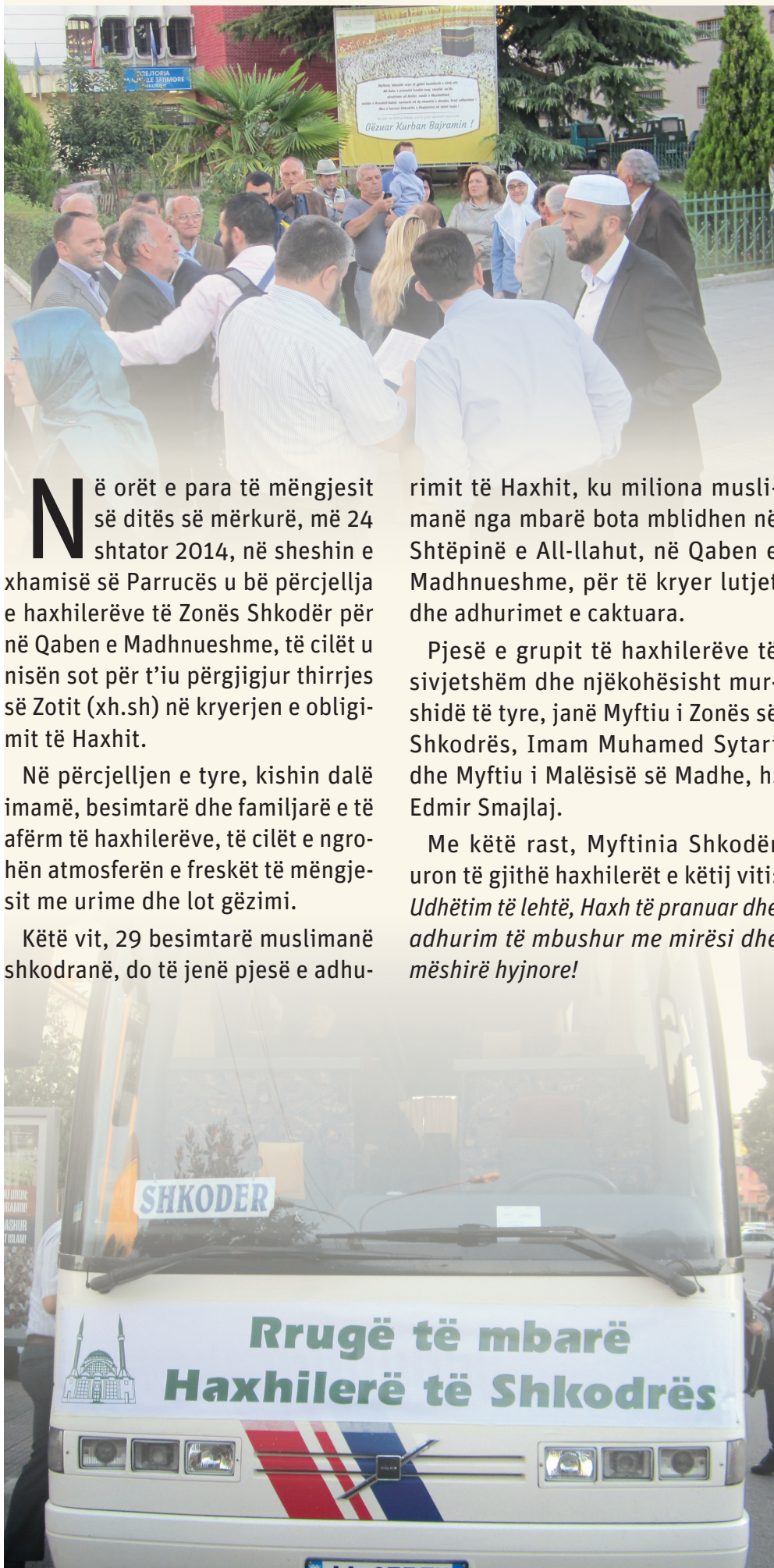
përshëndetjen e tij, uroi që haxhilerët e këtij viti të kenë mbarësi dhe ta kalojnë si duhet këtë udhëtim të shtrenjtë, plot mirësi dhe paqe nga Zoti i gjithësisë.

Në përfundim, u bë edhe përshëndetja me antarët e grupit të haxhilerëve të Shkodrës, ku imamët dhe besimtarët uruan rrugë të mbarë dhe adhurim të pranuar.

Me këtë rast, Myftinia Shkodër uron të gjithë haxhilerët e këtij viti: Haxh të pranuar dhe adhurim të mbushur me mirësi dhe mëshirë hyjnore!

RRUGË TË MBARË, HAXHILERË TË SHKODRËS!

Në orët e para të mëngjesit së ditës së mërkurë, më 24 shtator 2014, në sheshin e xhamisë së Parrucës u bë përcjellja e haxhilerëve të Zonës Shkodër për në Qaben e Madhnueshme, të cilët u nisën sot për t'iu përgjigjur thirrjes së Zotit (xh.sh) në kryerjen e obligimit të Haxhit.

Në përcjelljen e tyre, kishin dalë imamë, besimtarë dhe familjarë e të afërm të haxhilerëve, të cilët e ngrohën atmosferën e freskët të mëngjesit me urime dhe lot gëzimi.

Këtë vit, 29 besimtarë muslimanë shkodranë, do të jenë pjesë e adhu-

rimet të Haxhit, ku miliona muslimanë nga mbarë bota mbledhen në Shtëpinë e All-llahut, në Qaben e Madhnueshme, për të kryer lutjet dhe adhurimet e caktuara.

Pjesë e grupit të haxhilerëve të sivjetshëm dhe njëkohësisht murshidë të tyre, janë Myftiu i Zonës së Shkodrës, Imam Muhamed Sytari dhe Myftiu i Malësisë së Madhe, h. Edmir Smajlaj.

Me këtë rast, Myftinia Shkodër uron të gjithë haxhilerët e këtij viti: *Udhëtim të lehtë, Haxh të pranuar dhe adhurim të mbushur me mirësi dhe mëshirë hyjnore!*

"IMPONIMI
NË VIRTYT
NUK E BËN NJERIUN
TË VIRTYTSHËM...
ASHTU SI IMPONIMI
NË BESIM NUK E BËN
NJERIUN BESIMTAR.
PRANDAJ LIRIA
ËSHTË BAZA
E VIRTYTIT."

SHEJKH MUHAMED EL-GAZALI

Sheikh Vehbi S. Gavoçi

Fjala "Sahabe" d.m.th. një njeri musliman, burrë apo grua, vajzë ose djalë, i madh o i vogël, i cili është takuar me Profetin (a.s) ose e ka parë. Kështu pra, quhet sahabe çdo musliman që ka ndenjur me Profetin (a.s) pak a shumë, ka dëgjuar prej tij hadithe apo jo, po edhe ai që ka ndenjur me të e nuk e ka parë, se ka qenë qorr si Abdullahi, djali i Mektumit. Drita e Profetit (a.s) e zemra e tij ka shkëlqyer zemrat e tyre e i ka mbushur me dritën e besimit.

1. Sahabet kanë qenë një grup i ndershëm njerëzish, të veçantë (me gradë të veçantë), i cili barti barrën e jetesës me besimin Islam edhe para, kërcënimeve e torturave të armiqve të fortë, drejtues e pasanikë. Ata luftuan kundër armiqve të afërt apo të largët, për hir të fesë Islame. Sahabet kanë shoqëruar Profetin (a.s) në të mirë e në të keq, janë tubuar rreth atij Zotëri për të fituar nga dija e tij, për të marrë Kur'anin e shenjtë nga goja e tij, për të mësuar hadithet nga përvoja e tij, për të mësuar adhurimin e Zotit (xh.sh) nga puna e sjellja e tij, për të mësuar marrëdhëniet e tyre me të tjerët nga jeta e përditshme e tij.

2. Sahabet kanë qenë përherë të gatshëm për të flijuar veten, fëmijë e prindër, mall e gjë, veç të mbrohej Profeti (a.s), që ai të kishte mundësi për të përhapur fenë. Ata kanë qenë përherë me të, që të përfitonin dije nga ai dhe ta përhapnin atë duke vënë veten në rrezik, veç që të tjerët të mësonin diçka nga feja Islame,

SAHABET E PROFETIT (A.S)

si bëri djali i Mesudit, Abdullahi, i cili këndoi Kur'anin para armiqve, të cilët e rrahën, dhe e torturuan.

Ata duruan largimin nga fëmijët, prindërit e të afërmit e tyre, nga vendi e pasuria, madje duruan burg, rrahje e tortura, uri e etje deri nga më të afërmit e tyre, siç ndodhi me Mus'abin, të cilin e burgosi e ëma, derisa munda të ikë.

Pra, vuajtën si Profeti (a.s) (por jo sa ai), jo për gjë, veç që të shfaqej Islami, që ta kuptonin të tjerët, që të triumfonte në zemrat e hapura në mbarë botën.

Sakrifikuan mall, vend, prindër e të afërm, u larguan nga banesat e vendit të tyre, pa u penduar aspak.

Është interesante të dimë si ndodhi me Suhejbin Romak. Kur ky u bë gati për të emigruar për në Medine, i dolën disa djem në rrugë për ta ndaluar. Para kësaj gjendjeje u përgatit për të luftuar me ta, bëri gati shpatën dhe shigjetat e tha: Ndoshta e dini se unë gjuaj mirë, betohem në Zotin (xh.sh) se nuk mbërrini tek unë, pa ju ngulur këto shigjeta në trupat tuaj e nuk ju dorëzohem, sa të mundem të luftoj me këtë shpatë. Të rinjtë iu përgjigjën: Jo, jo, na nuk duam të luftojmë, por ti ke ardhur tek ne i vobektë, tani po largohesh pasanik.

- Ju d.m.th. kërkoni për t'ju lënë pasurinë ju dhe atëherë do të më lejoni të emigroj? -Po, këtë kërkojmë.

Në këtë çast Suhejbi me mburrje Islame tha: Pasurinë nuk e kam marrë me vete, e kam lënë në shtëpi.

Djemtë kthyen për të marrë mallin dhe Suhejbi, pa humbur kohë, mori rrugën për në Medine, që të fitonte gjënë më të madhe që lakmon një besimtar, të fitonte pëlqimin e Zotit (xh.sh) e shoqërinë e Profetit (a.s).

Kur mbërrini Suhejbi Romak në Me-

dine, e kërkoi Profetin (a.s), mësoi ku ndodhej e shpejt u drejtua për në një kopsht, ku dëgjoji zërin më të dashur. Profeti (a.s) e përgëzoi. Në këtë rast zbriti Ajeti që ka këtë kuptim; "Sa njerëz shesin veten për hir të Zotit (xh.sh), Zoti është mëshirues i madh për qolet e tij."

3. Sahabet janë ata që u transmetuan thesarin brezave në kohë të tyre e më pas, qoftë ai thesar Kur'ani, ose fjalët e sjelljet e Profetit (a.s), prandaj kanë e duhet të kenë tek besimtarët gradë të lartë.

Atëherë të folurit keq për disa ose për ndonjërin prej tyre të shtyn të flasësh për të gjithë. Një veprim i tillë është mëkat i madh. Të folurit kundra tyre, d.m.th. të mos besosh ose të dyshosh në thesarin që ata kanë interpretuar. Në këtë mënyrë keqdashësi për këtë fe ka mundësi të përgënjeshtrojë cilin nuk do, ose cilin nuk pëlqen prej sahabeve, duke shpifur gënjeshtër e përralla për atë që nuk e do ose nuk e pëlqen, ose për të paraqitur dokrra e falsifikime për kë i pëlqen e do, siç shkruajnë disa njerëz.

Në këtë mënyrë lëkundet dija e pamja e muslimanit.

Imami Malik, djali i Enesit, siç e interpreton studenti i tij, Ebu Urve, kur u përmend një njeri që pakëson vlerën e sahabeve, thekson që Zoti (xh.sh) ka thënë në Kur'an:

"Muhammedi është i dërguari i Perëndisë, shokët e tij janë mëshirues njëri për tjetrin, të egër kundra armiqve, shihen si falen e luten, duke rënë në ruku e sexhde, kërkojnë me ato adhurime xhenetin e Zotit e pëlqimin e Tij, fytyrat e tyre kallëzojnë se janë të mirë, veçanërisht ballët që i vënë në tokë, ky është shembulli i atyre sahabeve në Teurat, kurse shembulli i tyre në Ungjill është si flizi ose bima që fillon e dobët, mandej forcohet e

DRITA E PROFETIT (A.S) E ZEMRA E TIJ KA NDRIÇUAR ZEMRAT E SAHABEVE E I KA MBUSHUR ME DRITËN E BESIMIT.

qëndron e mbajtur në një mënyrë që e kënaq mbjellësin ose fshatarin.”¹

Ai që mban në zemër mosdashje të njërit prej sahabeve, është prej atyre që i përfshin ai verset, d.m.th. nga armiqtë e fesë.²

Ne si muslimanë jemi të detyruar të besojmë se të gjithë sahabet kanë qenë në kulm besimtarë, në fjalë e në sjellje dhe nuk kemi të drejtë të mos pranojmë çka na kanë interpretuar nga feja. Ata doemos nuk janë në një gradë në dije, nuk janë në një gradë në shoqërimin e Profetit (a.s), nuk janë në një gradë në shërbim të fesë, mirëpo ata janë të gjithë sahabe, na duhet t'i duam, të mendojmë mirë për të gjithë ata, të dimë se ndoshta dikush prej tyre ka gabuar, por nuk kanë gënjyer, as nuk kanë bërë keq me dashje e këmbëngulje, se janë këshilluar njëri me tjetrin për ndonjë gabim ose mosdije.

DISA CILËSI TË VEÇANTA TË SAHABEVE

1. Disa versete që përmendin vlerën e sahabeve:

1. Zoti (xh.sh) thotë në Kur'anin e bekuar: “Muhammedi është i dërguari i Zotit xh. sh. dhe shokët e tij janë të egër kundra armiqve qafira, janë mëshirues njëri me tjetrin, shihen si falen

e luten, duke rënë në ruku e sexhde, kërkojnë me anë të adhurimit xhene-tin e pëlqimin e Zotit, fytyrat e tyre kallëzojnë se janë të mirë, veçanërisht ballët e tyre që i vënë në tokë. Ky është shembull i tyre në Teurat, kurse shembulli i tyre në Ungjill është si filizi ose bima që fillon e hollë dhe e dobët e më vonë forcohet e trashet e qëndron e mbajtur në një mënyrë që kënaq mbjellësin ose fshatarin. Zoti ka premtuar se besimtarëve që kanë bërë punë të mira do t'u falen të metat e do t'i futë në parajsë”³.

2. Zoti (xh.sh) thotë në Kur'anin e bekuar: “Zoti është kënaqur nga sahabet që të dhanë besën për të luftuar me ty, nën hije të një peme. Zoti di çka kanë në zemrat e tyre, si besimin e sinqeritetin, prandaj iu qetësoi zemrat e nuk u frikësuan nga lufta dhe ai iu dha fitoren në luftën e ardhme, e cila qe hapja e Mek-kes me paqe e pa luftë”⁴.

3. Zoti (xh.sh) thotë në Kur'anin e bekuar: “Mirëpo Profeti me ata që kanë besuar me te, janë munduar e kanë sakrifikuar pasurinë e shpirtrat e tyre, ata kanë të mira dhe ata janë ngadhnjyes e fitues në të ardhmen”⁵.

4. Zoti (xh.sh) thotë në Kur'anin e bekuar: “Ata që besuan para të tjerë-

ve, qofshin emigrantë apo ensarë dhe ata që kanë besuar mbas e kanë besuar rrugën e të kaluarëve, ata fitojnë pëlqimin e Zotit mbi ta dhe ata do të pëlqejnë dhe do të kënaqen nga Zoti me të mirat e Tij, i cili ju ka premtuar parajsë, nën të ecin lumenjtë që do të jenë e qëndrojnë përherë, gjithmonë, ajo është fitorja e madhe nga Zoti”⁶.

5. Zoti (xh.sh) thotë në Kur'anin e bekuar: “Fitoret nga lufta t'u takojnë emigrantëve, të cilët u përzunë ose u shtynë të largohen nga vendet e tyre, ata kërkojnë në këtë jetë pëlqimin e Zotit për punët e tyre, ata ndihmojnë Zotin dhe Profetin, d.m.th. fenë e tij kundër armiqve të fesë, ata janë të saktë e të pranuar te Zoti. Po edhe ata të cilët banuan në Medine para emigrantëve dhe pëlqyen fenë islame e qenë të sinqertë në të, këta që duan emigrantët të vijnë në vendet e tyre dhe nuk mërzhiten ose shtrëngohen nga çka u ka dhënë Zoti, d.m.th. shpenzojnë për emigrantët nga vetja e tyre, edhe në qofshin të varfër, e ruajnë zemrën nga koprracia, ata do të jenë të përfutur tek Zoti dhe ata që kanë ardhur pas tyre thonë duke u lutur; Hej, Zot i madh, na fal ne mëkatet dhe vëllezërve që kanë besuar para nesh. Hej, Zot i madh, Ti je mëshiruesi i madh”⁷.

1. Ajeti 29, Kaptina: 48

2. Kurtubi, 297/16

3. Ajeti 29, kaptina 48.

4. Ajeti 18, kaptina 48.

5. Ajeti 88, kaptina 9.

6. Ajeti 100, kaptina 9.

7. Ajeti 8-10, kaptina 59.

Imam Muhamed B. Sytari
Myfti i Zonës Shkodër

JANË TË NDRYSHËM, POR KANË NJË THIRRJE...

Atmosfera e pas namazit të akshamit të kësaj nate, në terracën e Haremit Sherifë, ngjan me një tubim të paqtë, ku njerëz të panumërt, lëvizin në mërmëritje, duke i buzëqeshur njëri-tjetrit. Nuk njihen. Edhe pse nuk e dijnë gjuhën e njëri-tjetrit, ata komunikojnë në harmoni të plotë, duke i dëshiruar njëri-tjetrit paqe e mirësi, nëpërmjet Selamit, që mbizotëron kudo. Edhe fjala: “haxhi” dëgjohet në çdo vend. Ngjan me një fjalëkalim, që nuk mbahet sekret. Askush nuk e keqpërdor. Lakohet në të gjitha gjuhët...

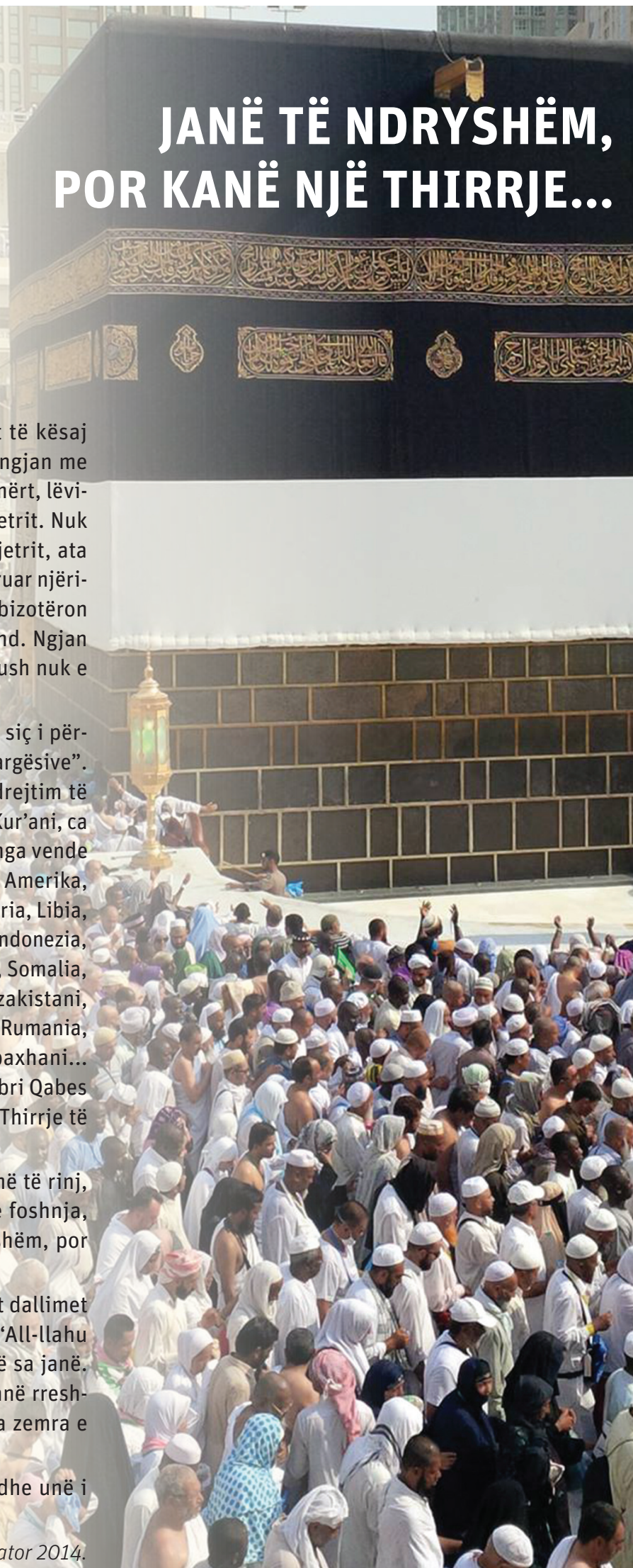
Nga nuk janë. Nga nuk kanë ardhur. Tamam, siç i përshkruan Vetë Zoti në Kur'an: “nga thellësitë e largësive”. Grupe-grupe, kalojnë bri njëri-tjetrit; ca në drejtim të Qabes, ca në tavaf e lutje, ca në namaz e lexim Kur'ani, ca me një libër duashë në dorë e tesbihë... Vijnë nga vende të ndryshme si: Suedia, Zvicra, Austria, Omani, Amerika, Hollanda, Pakistani, Turqia, India, Shqipëria, Siria, Libia, Kina, Kosova, Kanadaja, Iraku, Irani, Srilanka, Indonezia, Burkina Faso, Çeçenia, Italia, Nigeria, Tailanda, Somalia, Rusia, Palestina, Jordania, Egjipti, Jemeni, Kazakistani, Taxhikistani, Franca, Uzbekistani, Afganistani, Rumania, Sudani, Algjeria, Bangladeshi, Anglia, Azerbaxhani... Janë nga shtete e kombësi pa fund, që Selami, bri Qabes së Dritshme, i bën një ymet të vetëm, me një Thirrje të lashtë, sa lashtësia e vetë jetës mbi tokë!

Janë të ndryshëm, por kanë Një Thirrje... Janë të rinj, të moshuar, të tejshkuar në moshë, fëmijë e foshnja, burra e gra, të bardhë e të zi..., janë të ndryshëm, por kanë Një Thirrje...

Për një moment, pas thirrjes së imamit, krejt dallimet shkrihen e lihen pas krahëve, teksa thirrja “All-llahu ekber”, si pelerinë pajeje, i përfshin të gjithë sa janë. Qetësia, teksa kombësitë, moshat e ngjyrat janë rreshtuar në një vijë të drejtë, nis të dëshmojë nga zemra e secilit: “All-llahu është më i madhi”...

Janë të ndryshëm, por kanë Një Thirrje... Edhe unë i përkas kësaj Thirrjeje.

Mekë, 28 shtator 2014.

Ervil Kuçi, teolog

BESIMI, MIRËSIA MË E MADHE NË JETËN E NJERIUT

kurajë dhe optimizëm që e mundëson të përballët me çdo sfidë, ose sprovë në jetë, sepse falë kësaj mirësie njeriu kupton që fuqia absolute, suksesi apo dështimi, pasuria apo varfëria, e ardhmja edhe e kaluara janë të gjitha në caktimin e Allahut (xh.sh) Prandaj, nëse njeriu posedon këtë mirësi të madhe, nëpërmjet saj njeh madhësitë e Krijuesit dhe mëson që mirënjohja ndaj Tij mund të shprehet duke vlerësuar çdo mirësi dhe begati të dhuruar.

Sa e sa mirësi posedojmë çdo ditë që nga momenti kur zgjohemi nga gjumi në mëngjes herët deri kur vjen nata dhe rehatojemi në strehën tonë familjare! Dije mirë o njeri, se nëse ti posedon një strehë për të fjetur, ushqimin e ditës në shtëpi dhe rroba për të veshur, atëherë ti je në një mirësi të madhe dhe më i pasur se sa 75 % e njerëzve në botë. Nëse ke pasuri të mjaftueshme për veten dhe

falënderimin tënd për të gjitha këto begati dhe për ndjesinë e të qënurit besimtar dhe jo mohues.

Pejgamberi (a.s) na porositi dhe na këshillon me këtë hadith: “Shikoje atë që është poshtë teje dhe mos shiko atë që është përmbi ty. Kjo është më e mirë për ty sesa të përbuzësh begatitë e Allahut që t’i ka dhënë”.

Mirësia e besimit është ajo që na jep mundësinë të kuptojmë vlerën e çdo gjëje që posedojmë në këtë botë dhe na bën të jemi të vetëdijshëm që me mirësinë e besimit vijmë zinxhirë të gjitha mirësitë e tjera.

Falënderimet i takojnë Allahut (xh.sh), Zotit të botëve për mirësinë e besimit dhe dhuntitë e tjera të pafundme që nuk mund të numërohen edhe nëse njeriu do të provonte.

Le të jetë për ne besimtarët mesazhi i këtyre fjalëve përkujtuese, që të jemi gjithmonë falënderues të

Allahu (xh.sh) e krijoi njeriun në formën më të përsosur dhe i dhuroi atij shumë mirësi të kësaj bote, qofshin ato shpirtërore, materiale apo trupore. Në Kur’anin famëlartë përmenden mirësitë e pafundme që njeriu posedon falë Krijuesit të tij, i Cili vuri çdo gjë në shërbimin e njeriut. Allahu (xh.sh) thotë: “Ai u dha gjithçka që ju kërkuat dhe po t’i numëroni mirësitë e Allahut, kurrë nuk do të ishit në gjendje t’i numëroni ato. Me të vërtetë, njeriu është plotësisht i dhënë pas padrejtësisë e mosmirënjohjes” (Ibrahim: 34).

Në këtë ajet, Allahu i madhëruar tregon qartë se si Ai njeriut i dha gjithçka që i nevojitej për të mbijetuar në tokë, edhe pse njeriu shpesh herë tregohet i padrejtë ndaj vetes tij dhe ndaj Krijuesit, duke shprehur me arrogancën e tij mosmirënjohje ndaj këtyre mirësive, madje edhe duke abuzuar me to.

Padyshim që mirësitë dhe begatitë e Allahut për krijesat e Tij, e në veçanti njeriut, janë të panumërta, por mirësia më e madhe e cila asgjë nuk do të kishte vlerë pa të, dhe e cila njëkohësisht mund ta quajmë mirësia përfshirëse e të gjitha mirësive të tjera është mirësia e besimit. Kjo mirësi e madhe është busull në jetën e njeriut me të cilën ai orientohet me të drejtë njohjes së madhësisë absolute të Krijuesit. Është një shpresë, e cila nuk fiket kurrë, është një qetësi shpirtërore që e ndërgjigjëson atë herë pas here në mënyrë që t’i kthehet gjithmonë mirënjohjes ndaj Krijuesit të tij. Është një guxim,

të mjafton të japësh diçka nga ajo që të ka dhuruar Allahu (xh.sh), atëherë ti je në një mirësi të madhe. Nëse ke një familje e nuk je jetim, nëse zgjohesh në mëngjes i shëndetshëm pa asnjë sëmundje, nëse je i sigurt për jetën tënde në vendin ku jeton, nëse s’të mohohet liria e besimit dhe duke buzëqeshur falënderon Allahun (xh.sh) për mirësinë e besimit, e cila të bëri të vlerësosh të gjitha mirësitë e tjera që posedon, atëherë mos harro, o njeri se Krijuesi yt me të vërtetë, meriton mirënjohjen dhe

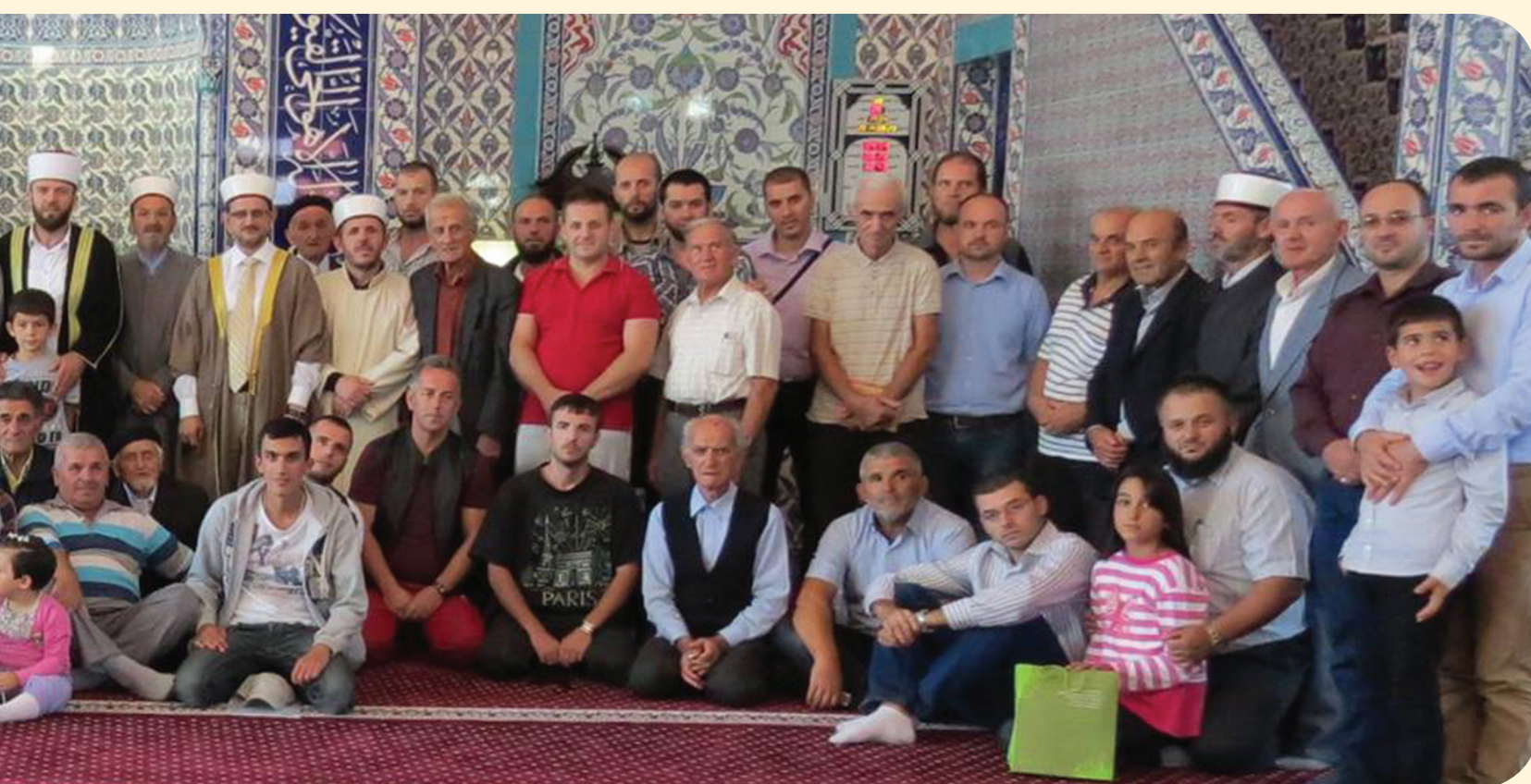
Allahut (xh.sh) për mirësinë e besimit dhe të lusim Atë gjithmonë pas çdo namazi që të na japë mirësinë të posedojmë një zemër falënderuese dhe një gjuhë përkujtuese. Të bëhem prej atyre që thonë sikurse ka porositur Pejgamberi (a.s) Muadh Ibn Xhebelin: “Zoti im më ndihmo të të përkujtoj, të të falënderoj dhe të adhuroj Ty sa më mirë”!

Prej falënderimit të plotë është tua përkujtosh të tjerëve begatitë e Allahut ndaj tyre, pasi përkujtimi u bënë dobi besimtarëve.

NGA PËRCJELLJA E H

HAXHILERËVE 2014

Muhamed V. Sulejman

Mesazhi islam, me të gjithë kuptimet e tij të begata, është mesazh, i cili ka ardhur për të mirën e njeriut dhe interesin e tij. Për t'i transferuar njerëzit nga gjendja e stresit dhe e humbjes për tek mirësia e paqes dhe e sigurisë në të dy botët. Çdo përpjekje për devijimin e Islamit nga rruga, mënjanimi i tij, apo mvëshja e tij me çka nuk i takon, janë përpjekje të destinuar për të dështuar dhe për tu shuar. Sepse është feja që ka ardhur për të gjithë njerëzit dhe ka qenë strehë e lumturisë shembullore dhe kështjella më e mirë. Përfaqësonte mirësinë për mbarë njerëzimin nga pikëpamja mendore dhe logjike dhe përputhja e tij me natyrën dhe realitetin e të gjykuarit.

Në bazat, themelet dhe tekstet e tij nuk do të gjesh asnjë lloj ekstremizmi, fanatizmi, shtrëngimi, tejkalmi dhe as mbingarkese në obligimin e

dispozitave dhe zbatimin mësimave të tij. Ashtu si ai nuk neglizhon dhe nuk është mospërfillës në zbatimin e tyre, dhe argument i kësaj është hadithi i Pejgamberit (a.s): “Janë shkatërruar ekstremistët”, të cilin e përsërit tre herë, pra këta ekstremistët, të cilët i tejkalojnë kufijtë, me fjalë dhe me vepra.

Kjo është fe e nënshtrimit vetëm ndaj Allahut dhe njerëzit janë robër të Zotit të tyre e të askujt tjetër, përveç Tij. Janë të barabartë mes tyre dhe nuk ka dallim për një arab ndaj një të huaji, as për një të bardh ndaj një të ziu, as për një të pasur ndaj një të varfëri dhe as për një të fortë ndaj një të dobëti në një peshore, të cilën e ka vendosur Krijuesi i mbarë njerëzimit, “E ju njerëz, Ne ju kemi krijuar prej një mashkulli dhe një femre. Ju kemi bërë popuj dhe fise për tu njohur me njëri-tjetrin. Më i nderuari prej jush tek Allahu është ai më i devotshmi. Me të vërtetë, Allahu është i Ditur, Gjithënjohës” (Huxhurat: 13)

Ky është Xhibiletu ibn El-Ejhum El-Gasani, mbreti i familjes Al Xhefne në Sham, i cili qëlloi një njeri që i kishte shkelur rrobën, ndërkohë që ishte duke bërë tavaf rreth Qabes. Umeri (r.a) i tha: Qëllaje edhe ti, siç

të qëllloi. Xhibileti u habit dhe u zemërua. Si të më qëllojë mua që jam mbret, ndërsa ai është njeri i thjeshtë. Umeri (r.a) ia ktheu me shprehjen e tij të famshme: “Islami iu ka bërë të barabartë” (Sijer el-e’alam en-nubela, 3/532).

Kjo është fe me përputhshmëri të dyjëzuar në mësimet e saj. Me aq sa thërret për në xhenet përmes rrugës së devotshmërisë dhe vepërës së mirë, aq edhe nuk i refuzon dhe kritikon pasuesit e saj për çfarë kanë sjellë prej dynjasë. Islami është fe e dynjasë dhe e ahiretit, “Kërko, me atë që të ka dhënë Allahu, botën tjetër dhe mos e harro pjesën (fatin) tënde prej dynjasë. Bëj mirë, ashtu si të ka bërë mirë Allahu ty dhe mos kërko të bësh shkatërrime (feshad) në tokë. Me të vërtetë, Allahu nuk i do shkatërruesit”. (Kasas: 77)

Thirrja e saj ka qenë për njeriun që të zhytet në të me butësi dhe të mos e lërë dynjanë për ahiretin, dhe as ahiretin për dynjanë, “Kjo fe është e lehtë, dhe kushdo që ia vështirëson vetes fenë, ajo ka për ta mundur atë”. Pra, nuk ka ekstremizëm në drejtim të dynjasë, duke u bërë njeriu rob i dynjasë, dihetet pas saj, rend për të grumbulluar dhe harron ahiretin dhe veten e tij. Një-

Islami është fe e vlerave dhe e moralit.

I Dërguari i Allahut (a.s) thotë:

“Jam dërguar për të plotësuar moralin fisnik”.

Është fe e ftesës për dialog dhe nuk e sekuestron

lirinë e mendimit. Bile, pranon debatin

dhe dialogun ndërtues dhe fton për të

edhe nëse janë me mendime të ndryshme me tjetrin,

“Dhe debato me ta në mënyrën më të mirë”.

kohësisht, ajo nuk është thirrje për njeriun që të braktisë dynjanë, për të jetuar larg realitetit dhe zhvillimit të botës, për të cilën Allahu e ka bërë zëvendës në të.

Islami është fe e vlerave dhe e moralit. I Dërguari i Allahut (a.s) thotë: “Jam dërguar për të plotësuar moralin fisnik”. Është fe e ftesës për dialog dhe nuk e sekuestron lirinë e mendimit. Bile, pranon debatin dhe dialogun ndërtues dhe fton për të edhe nëse janë me mendime të ndryshme me tjetrin, “Dhe debato me ta në mënyrën më të mirë” (Nahl: 125). Me aq sa bën thirrje për dialog me tjetrin, ajo refuzon që njeriu të jetë i verbër, pasues që pason mendimin pa argument, apo fakte “Dhe mos ec aty për të cilën nuk ke dituri. Dëgjimi, shikimi dhe zemra, për të gjitha këto ka përgjegjësi”. (Isra: 36)

Ai (Islami) është fe e mëshirës dhe njerëzores, që ka ftuar për mëshirë ndaj njeriut, kafshëve dhe të gjitha krijesave. Nuk është prej Islamit, ai që nuk mëshiron të voglin, jetimin, të varfrin dhe nevojtarin. Madje, edhe me armiqtë e tij është mëshirues. “Për hir të Tij, i ushqejnë të varfrit, jetimët dhe robërit. Ne ju ushqejmë për hir të Allahut, nuk kërkojmë prej jush shpërblim e as falënderim”. (Insan: 8-9)

Dhe rob, nuk quhet kush tjetër, vetëm se prej popullit që ke armiqtë.

Kështu që, duke qëndruar me veten e tij, myslimani e di se ai zotëron diçka të madhe që nuk lejon askënd t’ia grabisë botëkuptimet e mesazhit të tij, apo ndokush ta monopolizojë veten duke e quajtur zëdhënës të kësaj feje e ta devijojë atë prej mësimëve, vlerave dhe parimeve të saj. Apo, ta sekuestrojë këtë fe për interesa të ndonjë pale (tarafi), ose të ndihmojë për interesa të dikujt tjetër.

Le t’i qëndrojnë Islamit zëri i tij i pastër hyjnor, nga i cili nuk devijon, veçse ai që është i humbur.

Përktheu nga arabishtja:
Lavdrim Hamja

IMAM TANTAVI PËR TË ARDHMEN...

Duke përshkruar luftën e tij me mendimin për të ardhmen, Imam Tantavi, Allahu e mëshiroftë, thotë:

Studiova filloren për të ardhmen, pastaj më thanë: Studio të mesmen për të ardhmen tënde. Pastaj më thanë: Studio fakultetin, pastaj masterin e pastaj doktoraturën. Pastaj më thanë: Gjej një punë për të ardhmen tënde. Pastaj krijo familje dhe bëhu me fëmijë për të ardhmen. Ja ku jam sot 77 vjeç dhe ende duke pritur këtë të ardhme!!!

E ardhmja nuk është gjë tjetër, veçse një pelerinë e kuqe, të cilën e ndjek demi dhe nuk mbërrin kurrë tek ajo që ta godasë, sepse e ardhmja n.q.s mbërrin tek ajo bëhet e tashme..., kurse e tashmja bëhet e shkuar, dhe kështu ti pret vazhdimisht një të ardhme të re...

Prandaj, e ardhmja e vërtete që ti mund ta mbërrish, është momenti që fiton kënaqësinë e Allahut... të shpëtosh përgjithmonë nga dënimi i Tij dhe të fitosh xhennetin. Kjo po që është e ardhme, e cila nuk zbehet kurrë.

Përktheu nga arabishtja:
Ervil Kuçi

Dr. Mustafa Mahmud

Kur politikanët në Perëndim thërrasin se, ata nuk janë kundër Islamit dhe nuk e armiqësojnë Islamit si fe, ata në një farë mënyre janë të sinqertë. Pra, ata nuk kanë pengesë që ne të falemi, të agjërojmë, të bëjmë itikaf dhe ta kalojmë jetën tonë duke u mbështetur tek Allahu. Të qëndrojmë në xhamia sa të duam, të themi La ilahe il-lallah dhe të madhërojmë Zotin tonë. Ata nuk kanë kundërshtim ndaj Islamit ritual, Islamit të simboleve, adhurimeve, të asketizmit... Ata nuk kanë pengesë që gjithë ahireti të jetë i joni, sepse kjo gjë atyre nuk u intereson dhe nuk mendojnë fare për të. Bile, edhe mund të të nxisin për adhurim dhe drejtësi, apo edhe mund të mbështesin hoxhallarë të rrugëve sufiste (mistike) e t'i përkrahin ata.

Problemi i tyre është Islami tjetër, Islami që i konkurren në pushtet dhe ndërton një botë mbi bazën e idealeve dhe sjelljeve të vyera. Islami që i konkurren në këtë botë dhe kërkon të njëjtin vend në aktivitetin e jetës. Islami që kërkon të ndërtojë një legjislacion kulturor tjetër, të ngulisë vlera të tjera në marrëdhëniet njerëzore dhe sjellë shembuj të tjerë në mendim dhe art. Islami, i cili dëshiron të rimëkëmbë botën me teknologji dhe shpikje, por me qëllime të tjera, jo si ata që kërkojnë në Perëndim. Për qëllime jo luftarake dhe mbizotërim dhe pushtim të tjetrit. Ai është Islami politik, i cili e tejkalon rimëkëmbjen individuale për te rimëkëmbja shoqërore, rimëkëmbja qytetëruese dhe ndryshimi

ISLAMI POLITIK

i botës. Këtu, nuk ka më barazi dhe nuk ka vend për tolerancë, por luftë. Këtu, të gjithë do të gjuajnë me plumba dhe plumbi do të të vijë nga brenda vendit tënd islam.

Modeli perëndimor i jetës është shndërruar tani në kështjellë të armatosur që refuzon çdo konkurrencë, apo zëvendësues. Kështjellë që ka gravitet dhe fansat e saj, nganjëherë prej vet myslimanëve.

Liberalizmi amerikano-evropian me gjithë çka ka prej degradimit moral dhe lirisë së marrëdhënies seksuale, devijimeve të lejuara, lakuriqësisë së disponueshme, klubeve të kumarit dhe filmave imoral nuk kërkon sistem që i kufizon këto liri, edhe sikur ky sistem të jetë në anën tjetër të Atlantikut. Veçanërisht, nëse sistemi formon qytetërim konkurrues me të, që ka të shkuarën dhe historinë e tij.

Përplasja është kaderi (përcaktimi) i çdokujt që përpiket të dalë me Islamit nga rrethi i xhamisë, e të rend me të jashtë hallkës së sufizmit (misticizmit).

Nganjëherë përplasja fillon prej derës së shtëpisë dhe nga myslimanët me pjesëtarët e vet të familjes me identitet perëndimor.

Problemi i kësaj kohe është se përparimi i dukshëm shkencor në Perëndim ka pushtuar dhe i ka nënshtruar të gjithë. I ka detyruar të gjithë drejt degradimit dhe i ka ngarkuar me atë që mbart jeta perëndimore. U ka ofruar, brenda mallit, të cilin e mbart me vete, të gjitha llojet e tundimeve të pranimit. Kështu që, shumë prej nesh, sapo të hapin sytë e gjejnë veten të mësuar me këtë jetë të lehtë me fesadin dhe degradimin e saj. Duke menduar se ajo është diçka e domosdoshme, pa të cilën nuk mund të ketë rimëkëmbje shkencore e as teknologjike. Ky është përfytyrimi i vëllezërve tanë laikë.

Kështu është bërë Islami politik i luftuar në dy drejtime. Ai luftohet prej njerëzve të tij dhe luftohet në të njëjtën kohe edhe prej të huajve.

Islami politik nuk do të ketë sukses dhe as zë, përveç nëse shkatërrohet kampi tjetër nga brenda, nga tenja e cila e bren atë. Atëherë do të zgjohen të gjithë dhe do të zbulojnë se teknologjia e përparuar ka qenë thjesht shtëpi kukullash dhe lojëra metalike e plastike. Dhe, se qytetërimi perëndimor ka qenë pa shpirt dhe se ai brenda vetes nuk ka mbart elementët e vazhdimësisë së tij. Një shembull të tillë të afërt e kemi parë në Rusi, në kohën që ra ariu i madh i asfiksuar, ndërkohë mbarte në shpinën e tij bomba atomike, të cilat mjaftonin për ta zhdukur tokën disa herë.

Rralla është e Baba Noelit (Santa Claus) amerikan, që është ulur këm-

***Trashëgimtarët
do të jenë myslimanë
të tjerë, ka për t'i edukuar
Allahu me kujdesin e Tij,
që me ta do të kurorëzojë
majën e historisë.***

bëkryq në kështjellat e zbukuruar dhe raketat patriot, e rënia nuk është e largët. Tenja ka filluar të hyjë në shtyllat e saj.

Por, trashëgimtarët e rënies së dy sistemeve nuk do të jenë myslimanë të kësaj kohe, tek të cilët ka hyrë dobësia, përçarja, sektarizmi dhe grupacionet duke goditur njëri-tjetrin.

Trashëgimtarët do të jenë myslimanë të tjerë, ka për t'i edukuar Allahu me kujdesin e Tij, që me ta do të kurorëzojë majën e historisë.

Ndoshta nuk do të mund t'i shikojmë dhe nuk do të na kënaqet syri duke i parë, por mundet që t'i shi-

kojnë fëmijët, apo nipërit tanë.

Ajo që na mjafton neve është të pjekim tullën e ta vendosim atë në rrugën e tyre të gjatë.

Dikush mund të thotë: Cila është nevoja jonë për Islamin politik me çmim kaq të kushtueshëm, të cilën do ta paguajmë për të? A nuk na mjafton që ne falemi, agjërojmë, shkojmë në haxh, adhurojmë Allahun sipas mënyrës sonë dhe jetojmë në gjendjen tonë pa na trazuar askush?

Përgjigjja është e qartë: Neve nuk na lë kush të qetë në gjendjen tonë, sepse degradimi perëndimor do të futet tek ne nga poshtë derës, me gazeta, me libra, me revista dhe do tua marrë mendjen fëmijëve tanë përmes televizorit, kinemasë dhe videove. Vajzat tona do të na i mashtrojnë përmes modës, trendit dhe këngëve lakuriq.

Armia që kemi përreth planifikojmë më shumë se kaq. Ata kërkojnë të na e ndajnë tokën, ujin dhe kafshatën e bukës. Çifutët e shpërngulur e të arratisur prej vendeve të uritura kërkojnë të hanë prej tryezave tona.

Pushtimi i mendjeve dhe prishja e akides, janë pararojë e pushtimit të tokës dhe imponimit të kontrollit. Ato janë hallka që zënë qafat e njëra-tjetrës.

Jeta e degradimit sjellë plogështi të vullnetit, vdekje të zemrës (ndjenjave) dhe edukon dobësi. Dhe, vjen goditja e dytë e nuk gjen rezistencë në trupin e shoqërisë. Pastaj, vjen një ditë dhe ne kemi humbur fenë e dynjanë, kemi humbur veten dhe kemi humbur çdo gjë.

Neglizhenca në murin e parë do të çojë në rënien e murit të dytë. Dhe, parapëlqimi i paqes duke mjaftuar ndonjë prej nesh me mbylljen e derës dhe të marrë sexhaden e të falet, ndoshta mund ta shpëtojë lëkurën, por djemtë dhe vajzat e tij do ta paguajnë çmimin e neglizhencës së tij. Sepse, ata do të jenë, të cilët do të digjen në zjarrin e betejës, dhe ata do të përpallen me pjesën tjetër të planit.

Allahu ka dashur me paqen që Atij

t'i takojë flamuri në tokë dhe jo vetëm të jetë udhëzimi për vetë individin, sepse Ai thotë në Kur'an: "Ai është që dërgoi të Dërguarin e Tij me udhëzim dhe fenë e vërtetë për ta

Islami është zgjedhje e lirë, bindje dhe metodë e thirrjes në mënyrën më të mirë. Ai nuk ngre armë, veçse për të kundërshtuar agresionin dhe nuk lufton, veçse për të mbrojtur të drejtat e dhunuara.

përhapur atë mbi mbarë fenë”.

Kjo përhapje e Islamit mbi mbarë fenë është qëllim i caktuar dhe vullnet prej vullneteve të Allahut në dynja.

Nga kjo rrjedh se, çdo mysliman ka dy detyra për të kryer. E para, të rregullojë veten e tij dhe e dyta, të rregullojë klimën shoqërore përreth tij që të udhëzohen edhe të tjerët.

Myslimani mjaftohet vetëm me detyrën e parë, mbyll derën e shtëpisë dhe interesohet vetëm për veten, në ahirzaman, atëherë kur çdo gjë ka rënë dhe mohimi sundon, përhapet zullumi, fesadi mbulon gjithçka dhe asnjë punë nuk është më e mundshme.

Por, unë mendoj se akoma nuk kemi arritur në ahirzaman. Ne jemi në vigjilje të rilindjes islame. Do të rritet e do të lartësohet flamuri i saj, përkundër të gjitha pengesave. Përplasja tani është e prekshme në të gjitha drejtimet politike dhe ushtarake. Në Burma, në Afganistan, në Nagorni Karabakh, në Bosnje, në Kosovë dhe në konfliktet e vazhdueshme mes Izraelit dhe shteteve arabe.

Kaderin e Allahut nuk ka kush ta ndalë. Valvulat e sigurisë në vendet tona, që do të vinë prej ngjarjeve të mëdha, të jetë Kisha në Egjipt siç ka qenë në kohën e luftërave të kry-

qëzatave, krishterim egjiptian me mish, me gjak, me zemër dhe me formë. Të jetën kështjellë për tokën, në të cilën jeton dhe Nil prej të cilit pi ujë. Sepse trazira kërkon të na vijë së pari nga kjo çarje.

Në kohën e Salahudinit, trazira ishte e pafuqishme të na vinte pre saj. Kisha egjiptiane i doli kundër kishës evropiane dhe arriti të kuptojë të vërtetën e betejës dhe se ajo është kolonizim e pushtim, që nuk ka lidhje me mësimet e Mesisë. Sulmet e kryqëzatave u thyen dhe Kudsi iu kthye myslimanëve e të krishterëve së bashku, të lirë krenarë.

Sot, historia ka filluar të përsërisë veten e saj. Këtë herë, Izraeli do të jetë kapiteni dhe Anglia e Amerika, të cilat i ka zaptuar sionizmi, janë pas tij.

Retë kanë filluar të mblidhen e po errësojnë qiellin, por Allahu është i plotfuqishëm në punët e Tij.

* * *

Dhe, të mos ngatërrojmë Islamin politik me ekstremizmin. Sepse Islami ngrihet i gjithi mbi bazën e lirisë dhe refuzon imponimin në të gjitha format dhe mënyrat e tij.

Pamjet, të cilat i shikojmë duke marrë pengje, shpërthime makinash, rrëmbim avionësh duke qëlluar mbi stacionet policore, nuk janë Islam dhe as fundamentalizëm. Por, krime që i bëjnë kriminelët vrasës.

Islami është zgjedhje e lirë, bindje dhe metodë e thirrjes në mënyrën më të mirë. Ai nuk ngre armë, veçse për të kundërshtuar agresionin dhe nuk lufton, veçse për të mbrojtur të drejtat e dhunuara.

Ai është fe e mëshirës, e dhembshurisë, e tolerancës, e durimit, e faljes, e dashurisë dhe ai është paqe i gjithi.

Përsëritja e tij është selami (paqja) dhe shpirti i tij është selami (paqja).

*Përktheu nga arabishtja:
Lavdrim Hamja*

Arben Halluni, teolog

Të parët tanë e kanë konsideruar çështjen e besimit në Kadanë dhe Kaderin (Caktimi i Allahut) të një rëndësie të veçantë. Vazhdimisht atë e kanë konsideruar si motiv për veprim dhe nxitës për të pranuar kënaqësinë e Krijuesit. Ata nuk kanë njohur, siç bëjnë tani shumë njerëz, mërzitjen e kohës, urrejtjen e jetës, pesimizmin dhe dorëzimin para fatkeqësive etj.

Tregohet një herë se Omer Bin El-Khatib (r.a) iu drejtua Shamit dhe gjatë rrugës takoi disa udhëtarë të cilët e informuan se atje për ku ishte nisur ishte përhapur kolera. Menjëherë Hz. Omeri u konsultua me muhaxhirët (emigrantët) dhe ensarët (ndihmëtarët). Muhaxhirët ishin të mendimit që të ktheheshin. Hz. Omeri iu përgjigj mendimit të tyre dhe pranoi. Kurse Ebu Ubejde Bin El-Xherah tha: “A po ikim nga Kaderi i Zotit?”. –Ndërsa Hz. Omeri i tha: “Po ikim nga Kaderi i Allahut për tek një Kader tjetër i Allahut...”.

Kaderi nuk mohon lirinë e njeriut në veprimet e tij dhe nuk i shkakton imponim, sepse Kadaja e Allahut është e lidhur me diturinë e Tij të hershme, për të cilën njerëzit nuk dinë gjë. Njeriu është i urdhëruar të veprojë të mirën dhe si shkëmbim atij i premtohet shpërblimi. Ndërsa veprën e keqe Allahu e ka ndaluar duke e paralajmëruar se do të pësojë dënim në rast se e vepron atë. Nuk ka kuptim për shpërblimin dhe as për dënimin vetëm atëherë kur vepra rrjedh nga liria dhe zgjedhja.

Po t'i kthehemi verseteve kurano-

KADAJA E KRIJUESIT DHE LIRIA E NJERIUT

re, të cilat na qartësojnë këtë koncept do mundemi ta ndajmë lirinë në dy pjesë:

Pjesa e parë: Përfshin versete që tregojnë se njeriu është përgjegjës për veprën e tij.

Për shembull ndër versetet që flasin për këtë koncept janë:

“Secili njeri është peng i asaj që ka punuar” (Et-Tur:21).

“E kush e merr rrugën e drejtë, ai e ka vetëm për veten e vet, ndërsa kush e merr të shtrembën, ai e ka humbur veten. Unë nuk jam rojë e juaj!” (Junus:108).

“Kush bën mirë, ai e ka për vete, e kush bën keq, ai vepron kundër vetes, e Zoti yt nuk bën padrejtësi ndaj robërve” (Fussilet:46).

“...Askush nuk do të bartë barrën e tjetrit...” (El-En’am:164).

Pjesa e dytë: Përfshin shpërblimin mbi veprimin.

Versetet kuranore për këtë pjesë janë të konsiderueshëm si p.sh:

“Dhe secili njeri shpërblehet për atë që ka vepruar, e Ai më së miri e di se ç’punuan” (Ez-Zumer:70).

“Çfarëdo e keqe që mund t’ju godasë, ajo është pasojë e veprave tuaja(të keqija), e për shumë të tjera Ai u falë” (Esh-Shura:30).

“Dhe nuk ndëshkoheni për tjetër, përveç për atë që vepruat” (Es-Safatë).

“E kush punoi ndonjë të mirë, që peshon sa grimca, atë do ta gjejë. E kush punoi ndonjë gjë të keqe, që peshon sa grimca, atë do ta gjejë” (Ez-Zelzele:7,8).

Në versetet e lartpërmendura arrijmë të themi se njeriu është përgjegjës për veprimet e tij, sepse është i lirë po në veprimet e tij, shpërblehet për të dobishmen e nënshtrimin dhe dënohet për arrogancën e të ligën.

S’ka dyshim se Allahu (xh.sh) nuk i bën askujt të padrejtë prej krijesave të Tij.

Po të donte Allahu (xh.sh) që të gjithë njerëzit të jenë besimtarë do t’i detyronte drejt besimit, por Madhëria e Tij absolute i la të lirë, pasi ua ndriçoi atyre rrugën e udhëzimit për të cilën është i kënaqur dhe i la po të lirë pasi i paralajmëroi për rrugën e humbjes, për të cilën Ai shprehu urrejtjen. Pra me anë të lirisë dhe zgjedhjes njeriu, o mund të fitojë shpërblimin ose dënimin. Një seri ajetesh kuranore që mbështesin këto komentime shprehen kështu: “Sikur të kishte dashur Zoti yt, do t’i besonin çka janë në tokë që të gjithë...” (Junus:99). “Po ju nuk mund

**“E kush punoi
ndonjë të mirë,
që peshon sa grimca,
atë do ta gjejë. E kush
punoi ndonjë gjë të keqe,
që peshon sa grimca,
atë do ta gjejë”**
(Ez-Zelzele:7,8).

të doni gjë, pos nëse do Allahu...” (El-Insan:30). “Sikur të kishim dëshiruar Ne, secilit njeri do t’i jepnim udhëzimin...” (Es-Sexhde:13).

Në Kur’anin famëlartë ka ajete që fraksioni i quajtur “El-Xhebrajunë” hamendësojnë se mbështesin doktrinën e tyre, si p.sh fjala e Allahut (xh.sh): “Allahu ua mbylli atyre zemrat, veshët e tyre dhe në të pamurit e tyre ka një perde, e ata kanë një dë-

nim të dhembshëm”. Fjala e Allahut nëpërmjet gjuhës së Nuhit (a.s) për popullin e tij. “Nëse përpiqem t’ju këshilloj, po qe se Allahu do t’ju humbë, këshilla ime nuk ju bën dobi. Ai është Zoti juaj...” (Hudë:34). Dhe fjala e Allahut nëpërmjet gjuhës së banorëve të xhennetit: “...Falënderojmë Allahun që na udhëzoi për këtë (për iman, për punë të mira, na hoqi zilinë, na futi në xhennet), pse sikur të mos na drejtonte Allahu, ne nuk do të dinim të udhëzohemi...” (El-A’rafë:43).

Këto versete kuranore dhe të tjerë si këto nuk përcjellin mesazhin e detyrimit apo imponimit, siç pohojnë gabimisht “El-Xhebrajunët”, por do të thotë se dija e Allahut ka paraprirë se disa nga robërit e Tij do të ndjekin kufrin (mosbesimin) dhe mosbindjen ndaj profetëve të tyre. Kështu Krijuesi i gjithësisë vendosi sipas asaj çka parapriu në dijen e Tij, sikundër parapriu dija e Allahut që disa nga robërit e Tij do të ndjekin rrugën e besimit dhe udhëzimet e profetëve dhe si rrjedhojë Allahu (xh.sh) vendosi sipas asaj që dinte në fillim. Ky koncept është i qartë në disa ajete kuranore: “Kush i kundërvihet të dërguarit, pasi që i është bërë e qartë e vërteta dhe ndjek rrugë tjetër nga ajo e besimtarëve, Ne e lëmë në atë që e ka zgjedhur (në këtë botë materiale) e i fusim në xhehenem...” (En-Nisaë:115). Ky ajet kuranor bën të qartë se ata që gënjen të dërguarin,

pasi iu bënë të qartë faktet për të besuar atë si profet i Allahut (xh.sh), ishin pikërisht ata që zgjedhën për veten e tyre errësirën dhe humbjen e udhëzimit. Për këtë qëndrim dija e Allahut u parapriu, kështu Madhniploti i la që ta zgjedhin vetë, por jo se Allahu është razi (i kënaqur) me mosbesimin e arrogancën e njerëzve. Pra, Krijuesi i gjithësisë vendosi për dënimin e tyre si rrjedhojë e mosbesimit të tyre.

Gjithashtu fjalët e Allahut (xh.sh): “...E kur ata u shmangën (nga e vërteta), Allahu i largoi zemrat e tyre, pse Allahu nuk e vë në rrugë të drejtë popullin e prishur” (Es-Saff:5), qartësojnë se njerëzit e prishur janë në humbje. Pikërisht për këtë dija e Allahut e ka regjistruar ecurinë e tyre të humbjes. Kështu Madhniploti i largoi zemrat e tyre. Sa ishin të lirë për atë që zgjedhën ishin edhe të meritueshëm për dënimin.

Po ashtu fjalët e Allahut: “Dhe për shkak të thyerjes së besës së dhënë, të mohimit të ajeteve (shpalljes) të Allahut, të mbytjes së pejgamberëve pa kurrfarë të drejte dhe thënies së tyre: “Zemrat tona janë mbuluar”(me perde). Jo, por për shkak të mohimit të tyre, Allahu ua vulosi ato (zemrat), e nuk besojnë prej tyre vetëm pakkush” (En-Nisaë:155). Ky ajet kuranor vënë në dukje se Krijuesi i universit i mbylli zemrat e tyre (ithtarëve të librit) për shkak të mosmbajtjes së besës, të mohimit të

argumenteve, vrasjes së profetëve etj. Pra mbyllen zemrat e tyre me errësirë, jo me razinë (kënaqësinë) e Allahut, por me lirinë e zgjedhjes së udhës së humbjes.

Ka mbetur një nga çështjet kryesore të kësaj teme për t’u sqaruar: Ka disa njerëz që kur lexojnë ajetin kuranor. “E Allahu ju krijoi juve edhe atë që e punoni” (Es-Safatë:96), hamendësojnë se Allahu Fuqiptotë u drejtohet krijesave të Tij. Mirëpo e vërteta është se është Ibrahim (a.s) që i drejtohet popullit të tij, i cili adhuronte statuja e idhuj, të cilat i bënë me duart e tyre. Ky popull i larguar nga besimi i drejtë së bashku me statujat e veta është nga krijesat e Allahut. Me këtë logjikë sa nuk është normale nuk është as e natyrshme që ato (idhujt) të adhuroheshin, sepse ishin të prodhuar nga dora e njeriut. Statujat në kohën e profetit Ibrahim (a.s) (dhe në asnjë kohë) nuk ishin gjë tjetër vetëm gurë ose drunj të gdhendur, të krijuar me fuqinë absolute të Allahut (xh.sh), “Ai (Ibrahimi) tha: “A adhuroni atë që vetë e keni gdhendur?”. E Allahu ju krijoi juve edhe atë që e punoni” (Es-Safatë:95, 96).

Mendoj se ky është në mënyrë të përmbledhur me një shpjegim të thjeshtë kuptimi i vërtetë i lirisë së robërve në kuadrin e Kadasë dhe të Kaderit të Allahut (xh.sh), e cila bën pjesë në kushtet e besimit Islam.

Xhelal Zaganjori

GOJËMBLI E PUNËMIRI

“Nji kangë e një namë lum kush i ka lanë”. Ja njëra prej urtësive e kujtesave të xhevahirta të popullit tonë! Dhe në rrezet e shkëlqimin e diellit rrek e rrek breza e kohë kjo porosi dhe kujtesë magjiplotë duke të shtyrë tek lavdia e krenaria. Dhe njëri prej atyre që do ta bëj të veten ishte edhe Faik Luli. Ai ishte njeri që e ndriste pastërtia shpirtërore, dashuria njerëzore, ngrohtësia e zjarri flakërues i një zemre të madhe për të dhënë sa më shumë të mira e dobi. Ishte njeri me një fytyrë të qeshur, me një zë tepër të ëmbël që kujtdo do t’i falte kurajon, kujdesin e ndihmën e pas çdo gjesti mirëbërës me kënaqësinë më të madhe shprehte dhe falënderimin më të përzemërt.

Dhe ja, po bëhen 10 vite nga vdekja e tij. Po jehona ndaj shenjave të shumta e të forta e të bukura të një karakteri të edukatës, ndershmërisë më të pastër qytetare të tij, të mbështjell e të nxitë gjithnjë e më shumë! Tek e madhja, tek dinjiteti tek kontribuimi sa më frytdhënës.

Po cili ishte dhe cili mbeti Faik Luli?

U lind dhe u rrit në familjen e një tregtari me disa dyqane sa për të jetuar por jo sa për vete po edhe për hallexhiun në lagjen e Perashit, lagje që ziente e që flakëronte prej vetive më të mira atdhetare e njerëzore. Lagje e cila pulsonte e frymëmerrej veç të adhurimet më të singerta ndaj Allahut të madhëruar. Bile, edhe pse mbas viteve të para të çlirimit krahas konfiskimit të dyqaneve e të mallit, djaloshit Faik Luli do t’i bëhej prita të mos kapërcente derën e muret e shtëpisë.

Pra, burgim shtëpiak. Megjithatë nuk qëndronte i ngrysur apo i dëshpëruar, por thithte e ushqehej tek traditat më të pastra njerëzore.

Kështu, rinia, zelli, disiplina, këmbëngulja dhe rezultatet shumë të mira do ta shkëlqenin në gjimnazin

Pasioni e kontributi i tij, ishin të gjithanshëm e plot peshë dobidhënese. Një njeri që rrahte veten tek e madhja dhe sa më e ndershmja.

e shtetit “28 Nëntor” Veç edhe këtu përndjekja biografike do t’i jepte ultimatumin e përjashtimit prej të tëra shkollave të Shqipërisë. Veçse, a mund ta duronte etja, përpirja dhe vullneti i mahnitshëm i Faikut për dijen, kulturën shkencën e të mirat? Jo. Ndaj, me sakrificat më të mëdha i hyri ndjekjes me korrespondencë. E pas shumë e shumë shëmbëlltyrave të një njeriu plot aftësi mësimdhënese dikur u punësua si mësues në disa shkolla fshatrash.

Mirëpo, atyre shkollave e fshatrave nuk i la vetëm mësuesin e dalluar, po një mahnitje për aftësitë e rralla profesionale e pedagogjike. Ndaj, do të detyroheshin ta sillnin në shkollën më prestigjioze të qytetit, në “11 Janari”. Aty do të shtangte arsimtarët e tjerë nga aftësitë e mëdha. Po, jo vetëm në mësimdhënie, por edhe në krijimet e shumë metodikave që vazhdonte të krijonte për shkollat e cikleve që nga filloret deri tek shtatëvjeçarët për të cilat aq tepër ndjehej nevoja.

Veçse, Faiku do të ishte një kërkues gjithnjë më i madh, më këmbëngulës, me vullnet fort tek vetvetja për të dhënë e kontribuar sa më tepër e tepër si për arsimin, ashtu për fusha të pedagogjisë, të letërsisë e të shkencave.

Ndaj, dashje pa dashje ju imponohej drejtuesve kryesore, që mos aq sa e meritonte, së paku vlerësimet më të mira, sesa shumë të tjerëve që nuk i meritonin.

Kësisoj, Faiku po bëhej më i kërkuari për mendimet e tija fort të pjekura, të gjëra, të thella nëpër katedrat drejtuese të pedagogjisë, letërsisë, të shkencave të ndryshme nga ku nëpër seksione, konferenca, simpoziume të ndryshme shkencore të dallohej për referatet, kumtesat e një niveli shumë të pjekura e frytdhënës.

E jo vetëm brenda rrethit të Republikës por edhe jashtë Shqipërisë. Mirëpo, përsëri këtij kulmi aq frytdhënës e fort të dallueshëm na nxjerr përsëri kokën absurditeti i përndjekjes biografike. Por, jo pa epshmërinë e sakrificave e të ve-

tëmohimit për të kërkuar sa më tepër, nuk ka dallgë e stuhi që e ndalon. Prandaj, tek Faiku, rriten gjithnjë e më shumë si synimi, si angazhimi, përpjekjet e kontributit aq sa zgjeron gjithnjë e më shumë si fushat arsimore, letrare, shkencore me krijime e vepra biografike e bibliografike si për personalitete të mirënjohura letrare ashtu dhe atdhetare e fetare. E çdo krijim i pendës së tij ka një optikë të gjerë, shtjellim të pjekur e të ndershëm kritik e klasifikues. E ndonëse, si puna mësimdhënëse, si shpirti dashamirës ndaj mijëra e mijëra nxënësve, do t'i përgatiste dhënien e meritueshme plotësisht të titullit të lartë "Mësuesi i popullit". Kurse, veprimtaria aq e gjerë dhe e madhe shkencore do t'i akordonte gradën e lartë "Doktor Honoris Causa". Kjo fushë ku u angazhua me ndjenjat e shpirtit më të pastër, do të ishte Islamizmi.

Fushës fetare nuk i dha vetëm librat, si veten si autor, por dhe bashkëpunim për figura të ndritura të fesë si në "Kujtim të brezave", "Një jetë në shërbim të fesë", për dijetarin e madh islam, imam Vehbi Ismaili, "Mevludi" etj. Por më se ploti i dha ndihmësen e plotë të tëra energjive fizike e dijetare. Një fushë ku i dha ndihmësen tjetër të madhe ishte edhe ajo e përkrahjes së pa kursyer e fort dashamirëse e ngrohëse të talenteve të reja, të analizave kritike plot ndershmëri e maturë të firmave letrare.

Pra, gjithsesi pasioni e kontributi i tij, ishin të gjithanshëm e plot peshë dobëdhënëse. Një njeri që rrahte veten tek e madhja dhe sa më e ndershmja.

Ndaj, shembujt e tij aq të shumtë e fort rrezatues do të mbeten përherë frymëzues e fuqidhënës.

SUEDIA EMËRON MINISTREN E PARË MYSLIMANE

Aida Haxhialiç, e lindur në vitin 1987, në Foça, Bosnjë, një politikanë 27-vjeçare suedeze është tani personi më i ri ndonjëherë që ka shërbyer si ministër në Suedi.

Një emigrante 27-vjeçare boshnjake myslimane është emëruar Ministre e re e Arsimit në Suedi, duke u bërë një model për të rinjtë myslimanë aktivë.

Ministrja, Aida Haxhialiç, u emërua në qeverinë e re të Stefan Löfven. E diplomuar për drejtësi në Universitetin e Lundit, Aida Haxhialiç u bë zëvendës kryetare e qytetit suedez Halmstad në moshën 23 vjeçare.

Aida Haxhialiç ishte pesë vjeç kur

familja e saj u largua nga lufta në Bosnje-Hercegovinë.

Bosnjë ra në luftë civile në vitin 1992, e cila la 200.000 të vdekur me miliona të zhvendosur kur forcat serbe nisën fushatën e spastrimit etnik kundër myslimanëve të Bosnjës.

Gjatë luftës 43-mujore, rreth dy milion njerëz u larguan shtëpive, gjysmë milioni prej tyre ende jetojnë si refugjatë.

Në muajt e fundit të luftës mbi tre vjeçare, forcat serbe, të udhëhequr nga gjenerali Ratko Mlladiç, pushuan Srebrenicën, duke vrarë rreth 8.000 burra e djem myslimanë.

Suedia ka hapur dyert e saj për emigrantët për dekada të tëra.

**“Biri im, nëse dëshiron
të mos mbyllet asnjë derë
para duarve tuaja, frikësoju All-llahut,
ajo është çelësi i çdo dere!”**

Shejkh Abdulkadir Xhejlani (470-561 h.)

Botues:
Myftinia Shkodër
Drejtues:
Imam Muhamed Sytari

Dizajn & Grafik:
Bledar Xama

Tel / Fax:
+355 (0) 224 2081
Nr. llogarie:
100054 UBA - Shkodër

E-mail:
udhaislame@myftinia-shkoder.org
Website:
www.myftinia-shkoder.org